

TORONYIRÁNY

XVIII. 28.

2024. július 14.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 15. vasárnap

A Szentlélek hatása azt célozza, hogy az egyház tanúságtétele a szeretet jegyében történjen. Ígéretet kaptunk, hogy a Szentlélek maga tanúskodik lelkünkben istengyermeki kiváltságunkról (Róm 8,18). Az egyház tagjai mégsem úgy különböztetik meg magukat a kívülállóktól, mint akik birtokolják a kegyelmet, míg mások nem, - hanem azt érzik, hogy mindenki hivatott arra a kegyelemre, amit ők már megkaptak. Isten jóvoltából kapták, de ha nem vigyáznak, el is veszíthetik. Az egyház tagjai nem kizárólagos igénylői az üdvösségnek, inkább Isten országának hivatott munkálói. Üdvösségük attól függ, mennyire teljesítik hivatásukat. A tanúságtétel módja csak Krisztus követése lehet. Az evangéliumot csak azok szavával lehet terjeszteni, akik élnek az evangélium szellemét. Ebbe beletartozik a lelki béke, az öröm, de egyúttal a kereszthordozás is.

Az egyház tagjait bármennyire összekapcsolja a hit és bármennyire kötelesek a tevékeny szeretetet gyakorolni egymás iránt, összetartozásuk mégsem lehet elkülönülés, hanem szolidaritás az egész emberiséggel. Az emberi természet révén mindenkiben megvan az alapvető képesség, hogy tagja legyen a végső természetfeletti közösségnek, Krisztus titokzatos testének. Krisztus a kegyelmi rend győzelmét ezekkel a szavakkal fejezte ki: a megváltás által „mindent magamhoz vonzok” (Jn 12,32). A módszer tehát a vonzás. Az apostol szerint öbenne „a jóság és emberiség” testesült meg. (Tit 3,4). Isteni személyisége ellenére egészen ember; tud együttérezni, segíteni, tud megértő lenni és megbocsátani. Vigasztal, lelkesít, bátorít, együtt örül és szomorkodik barátaival, szívesen hoz áldozatot, a megrokkant nádat nem törli le, hanem felegyenesíti, tud szegény és szerény lenni, de csodálatos magától értetődöttséggel képviseli a tekintélyt is.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Ám 7,12-15** A próféta nem saját ötleteivel áll elő, hanem az Istentől kapott küldetését teljesíti.
- 2. Ef 1,3-14** Jézus Krisztus Atyja végtelen szeretetéből eleve arra rendelt minket, hogy fogadjuk gyermekeivé legyünk.
- 3. Mk 6,7-13** Jézus apostolait kettessel önálló feladatra küldi.

A tizenkettő küldése

Jézus tanító tevékenység az elbeszélés kezdete óta Galilea falvaira, a zsidó nép számára közvetlenül elérhető csoportjára irányult. A tizenkettő már létével is kifejezi, hogy Izrael tizenkét törzsének megújítását tűzte ki maga elé. Jézussal voltak, s most tőle kapnak küldetést (vö. 9,37), és a küldetéshez hatalmat is. Jézus Isten országát saját hatalommal valósítja meg, a tanítványok ellenben tőle kapják küldetésüket, meghatalmazásukat. A „kettessel” küldésnek valószínűleg kettős jelentése is van. A Törvény ismeretében a tanítványok tanúskodó szerepéről lehet szó, hiszen két ember tanúságtételét kell hitre méltónak tartani (vö. Mt 19,15, mindenesetre negatív értelemben, bűnváddal kapcsolatban). A tanítványok megbízásuk és felhatalmazásuk folytán nem a saját nevükben jönnek, ugyanakkor hitelesen tanúskodnak arról, amit „láttak és hallottak” (vö. 1Jn 1,1-3). Másrészt természetesen egymás segítségéről is szó van. Az útközben mintegy szándékos kiszolgáltatottságban élő küldött Isten mellett arra számíthat leginkább, aki vele együtt kapta a küldetést. A tanítványok feladata a bevezető vers szerint a tisztátalan lelkek kiűzése lesz, ami Jézusnak is első csodatette volt Kafarnaumban (1,23-28), s az evangélista azóta is többször utalt rá (3,11; 3,22köv.; 5,1-20). Hogy a tanítványok feladatai közt az ígértetés is szerepel, arról kifejezetten csak a jelenet befejezésében értesülünk. „Márk látásmódja szerint a végső idők bekövetkezése dinamikus valóság, nemcsak ígértetés dolga” (B. Witherington). A tanítványoknak adott első utasítások (8-9. vers) elsősorban azt írják le, mit ne vigyenek magukkal. Egyetlen valódi felszerelésük a rájuk bízott üzenet. Küldetésükben egyfelől igazodnak a galileai körülményekhez: a falvak és városok közel vannak egymáshoz, s nekik elsősorban a vendéglátókra kell támaszkodniuk. Útközben csak a legszükségesebbet kell magukkal vinniük, botot a vadállatok elriasztására, szandált a rossz utak miatt. A második, melegebb ruha az úton éjszakázásra volna alkalmas, a pénz (khalkon, vagyis csekély értékű rézpénz) és a tarisznya esetleg a koldulás tiltására utal – ezt ugyanis a vándorfilozófusok, köztük a cinikusok gyakorolták előszeretettel. A második témakör (10-11. vers) a tanítványok és hallgatóságuk kapcsolatát érinti. A befogadó házban való megmaradás azért fontos, hogy a tanítványok elégedjenek meg azzal, amit kapnak, és ne válogassanak a jobbnál jobb ajánlatok és lehetőségek között. Ha viszont nem fogadják be őket, jelezzék ennek következményeit, a por lerázásával tagadják meg a közösséget azokkal, akik visszautasították őket, kezeljék őket mintegy idegenként (vö. Ap-Csel 13,51; 18,6). Egyes rabbinikus forrásokban a por lerázása a pogány földdel szemben kimondott átkot is jelent (m.Toh. 4,5), amikor egy zsidó ember visszatér a zsidóság szent és tiszta földjére. A 12-13. versekben az evangélista nyugtázza, hogy meg is történt, amire Jézus utasítást adott, mégpedig feltűnő sikerrel és kedvező fogadtatással, ahogy erre a „sok” ördögűzés és beteg említése utal. Az ígértetés tárgya egyedül a megtérés (metanoia). A megtérésre való felszólítás, úgy tűnik, minden ígértetésnek része kell hogy legyen, így folytatva azt a művet, amelyet valaha Jézus megkezdett (vö. 1,15). A sikeres ígértetés külső jeleiről szólva az elbeszélő világosan megkülönbözteti a megszállottságot és a betegségeket, ami ebben a korban nem volt magától értetődő. Az olajjal való megkenés az ókori világban eszköze és jelképe is a gyógyulásnak (vö. Iz 1,6; Lk 10,34).

A gonosz kiűzése viszont csak egy nála „erősebb” lélekkel lehetséges, Jézus esetében a Szentlélekkel (vö. 3,22-30). Ahogy a bevezetésben nem volt szó arról, hogy hová küldi Jézus a tizenkettőt, úgy a küldetés végrehajtása is általánosságban igazolódik. Az evangélista ilyen módon a küldetés egyetemes jellegét hangsúlyozza. Nem az a fontos, hogy a tizenkettő hol és mit tett, hanem az, hogy Jézus küldetésében jártak. A hely- és időkorlátok nélkül megfogalmazott küldetés arra utal, hogy a tizenkettő küldése a későbbi korok és nemzedékek számára is jelentőséggel bír.

Martos Levente

Jézus az evangélium túlnyomó részében úgy áll előnként, mint rabbi, vagyis tanító. Abban az időben nemcsak „hivatalos” foglalkozás volt rabbinak lenni, hanem divat is. A rabbinok iskolái voltak, ahol tanítványokat összegyűjtöttek és oktattak. (Néha a városkapunál, a szabadban.) Jézus másfajta tanító volt, mint a korabeli rabbi. A mai pedagógiai szóhasználat az azt mondanók, nemcsak oktató, hanem nevelő is. Sőt, elsősorban nevelő hallgatóit, apostolait, ahogyan a mai evangéliumból is kiténik. A nevelés gyakorlatához hozzátartozik, hogy nemcsak elvi kijelentéseket tett, hanem legtöbbször egészen konkrét, gyakorlati tanácsokat és utasításokat adott. (Amikor tanítványait küldi: mit vigyenek magukkal, hogyan viselkedjenek stb.) S amire tanácsot adott vagy utasított, azt legtöbbször életével, életformájával be is mutatta, nehéz esetekben pedig segítségét ígerte annak, aki hallgat szavára. Hallgatói észre is vették a különbséget Jézus és a korabeli rabbi tanítása között: azt mondták róla, hogy úgy tanít, mint akinek hatalma van.

1. A keresztény apostol az Isten küldötte. Isten az, aki elküldte Egyszülött Fiát, és küld minket is Jézus Krisztus által. Az apostolkodás célkitűzéseit is maga az Isten határozta meg. Végső célja: az Isten aratását, az eszkatont beteljesíteni. Az apostol tehát arató munkás. Nem saját elgondolásait és tervét teljesíti, hanem Isten tervét. Mi pedig gyakran szeretjük apostolkodásnak nevezni saját elképzeléseink erőltetett, sőt néha erőszakos megvalósítását. Ne feledjük, hogy a krisztusi apostolkodás Isten üdvözítő tervének a munkálása Jézus Krisztus és az egyház által. Ebbe a munkába kell beleállnunk, erőnkkel megfeszítve, az idők sürgető felhívása és feltételei szerint.

2. Az apostol a béke és a szeretet képviselője és hirdetője, nem az erő és hatalomé világi értelemben. A szeretet hirdetője – Jézus szavai szerint – mindig bárány a farkasok között. De pontosan „bárány-mivoltunkban” hirdetjük Isten békességét szerző Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Az apostoli feladatok között az egyik legszebb dolog: a krisztusi áldozatot, a szolgálatot, a szeretetre és a békére való „feláldozottságot” képviselni a világban. Hitünk szerint az üdvösség szolgálata a béke szolgálata is. Elsősorban az a békesség, amely Isten és ember között megvalósul, s amely alapja lehet az emberek közötti békességnek.

3. Az eredményes apostoli tevékenység mindig csak az apostoli életre (életformára) épülhet fel, a szó legszorosabb értelmében. Másként megfogalmazva: az apostolság (apostolkodás) nem csupán tevékenység kérdése, sőt elsősorban nem az, hanem mindenekelőtt lelki kérdés: a mai időkben is, aki apostol akar lenni, annak az apostolok Jézussal egyesült életét kell magában kiformalnia. Érdekes, hogy amilyen feltételeket itt megszab Jézus a hetvenkettőnek, azokat már előbb megkövetelte az apostoloktól is (vö. Lk 9. és Mt. 10. fejezet!). A feltételek között előkelő helyet foglal el a lelki szegénység, vagyis az Isten számára lefogalt lelkiület. Ennek a hangsúlyozása nem is nagyon feltűnő, ha meggondoljuk, hogy az Isten országának „belépője” is ez (vö. Lk 6, 20). Az apostol igazi öröme az oka így nem a külső eredmény, hanem a részvétel Isten országában, az Atyától meghatározott küldetés és munka elvégzésével.

Jézus szülővárosába érkezett, és ott szombaton elment a zsinagógába, hogy tanítson. Hogy mit tanított, arról Márk semmit sem mond, de semmi kétség, hogy ennek a szombatnak a vége nem tanítás lett, hanem visszautasítás. S az egy hívő közösség volt, amely Jézust visszautasította. Ezek az emberek rendszeresen jártak a zsinagógába, hogy igét hallgassanak, énekeljenek és imádkozzanak. És most eljött a nap, a megígért és vágyva vágyott „ma”, a hallás és a találkozás napja – és ez a nap hiába jött el. Sőt: ami találkozás, kezdet és indulás lehetett volna, ostoba befejezéssé, bevágott ajtóvá lett...

Isten saját akarata szerint nyilatkoztatja ki magát. Emberi módon jön az emberekhez. Az embereknek meg kell tanulniok, hogy vállalják, mint embert, máskülönben sohasem fognak Istennel találkozni – még vasárnapon sem a templomban. S el kell gondolkoznunk a názáreti emberek magatartása láttán; mert mi is gondolunk néha arra, hogy Istennek valami másfajta, isteni módon kellett volna hozzánk jönnie. Hogy mi a szegénységben és gyöngeségekben történő eljövételében ösztönzést érezzünk arra, hogy Isten szabadságával rendezzük dolgainkat és azzal élni tudjunk – ez manapság is nagy csoda lenne Isten közösségében

Csanád Béla

Nem leszek ideges! (8.)

Első rész

Jellemismeret

Az igazság megszabadít benneteket. (Jn 8,32)

A melankolikus ember

A meg nem nevelt melankolikus a jószághoz való hajlandósága ellenére is a szeretetlenség hibájába esik, és ezt csak nehezen látja be. Az erkölcs, a jog, az igazság, a rend és a szépség iránti mély érzéseit ugyanis mélyen megsebzti a hibák és bűnök látása. A legkisebb rendetlenség is elkészeríti, megharagítja. Ezért eltúlozza, felnagyítja a hibákat és olyan érzelmeket táplál, melyeken keresztül csakhamar sötéten lát. A jót sem önmagában, sem másokban nem látja meg, egyoldalúan, igazságtalanul ítélkezik, beszédben, gondolatban szeretetlen. Ha a melankolikus ember nem neveli magát szeretetre, mindig botránkozik, mindig háborog. Minél idősebb lesz, annál kicsinyesebbé válik. Ha van benne némi kolerikus keveredés, botránkozó készsége még jobban kiélesedik, szangvinikus keveredés esetén ez a készség enyhébb, vagy teljesen hiányzik belőle. Azt ismeri el, hogy a dolgokat sötétebben látja a kelleténél; a keserűséget magával hordozza mindig, lehangolt és azt hiszi, hogy neki van igaza. Botránkozása, ellenszenv rendszerint indokolt, de fokában mindig túlzott. A töprengő melankolikus gyakran a legszeretlenebb, legvisszataszítóbb túlbuzgóságot és önhiúságot példázza.

Az ilyen vérmérsékletű emberben megvan az a hajlam, hogy befelé agyontöprengje magát. A legkisebb hibákkal szembeni nagy érzékenységében bizalmatlanságra hajlik. A melankolikus még azokban sem bízik, akik maradéktalanul jót akarnak vele, s mert azután bizalmatlansága kellemetlenül érinti az embereket, gyanakvása erősödik. Mivel szeretetlenül gondolkodik embertársairól, a többiek óvatossá válnak vele szemben, s ezért azután ő maga még kevésbé bízik bennük. Rendkívül érzékeny becsületét illetően; aki látszólag hozzá mer nyúlni énjéhez, abban máris az ellenségét látja. Ez az oka annak, hogy egy gyóntatójában sem bízik huzamosabb ideig. Előljáróiban, gyóntatójában megbotránkozik; a legkevesebb, hogy úgy érzi, nem viselkednek vele olyan szeretetteljesen, mint ahogyan megérdemelné véli. Más vérmérsékletű ember nem tud olyan ellenszenvet érezni embertársaival szemben, mint a melankolikus. Ez az ellenszenv annyira hevessé válik benne, hogy látni sem tudja azt, aki megbántotta. Ahelyett, hogy őszintén megmondaná, mi bántja, magában töpreng, elzárkózik. Örökké panaszkodik az emberek hibái és igazságtalanságai miatt. Az ilyen sirató-asszony féle emberek gyengék, s mind élvezhetetlenné válnak, mert ahelyett, hogy járható utat keresnének az emberek felé, töprengéssel emészti magukat.

A melankolikus emberben egy különös fajtájú büszkeség él, mely nem igen nyilvánul meg kifelé, de annál finomabban él benne. Ezért állandóan fél a megaláztatástól. Félelemből, büszkeségből tartózkodik. A kolerikus ember nagyzó, dicsekvő lényé elképeszti őt, de titkolt göggyében sokkal érzékenyebb nála.

A melankolikus ember félelme könnyen idültté válik. A félelemérzet kedélyvilágának legmélyebb, legerőteljesebb vonása, mely csak igen nehezen nyomható el benne.

A melankolikus vérmérséklet különben is nagyon szenvedélyes, nagyon merev; rejtőzködő és nagyon megfogható. A melankolikus ember sokat szenved félelemérzetei és szellemi gátlásai miatt. Érzékenységekben, s a megaláztatástól való félelmében menekül az emberek elől; szereti a magányt, s ha egyedül hagyják, énjének jóleső, csalóka képzeletében édeleg. Eltúlozza bűneit, feketébbre festi azokat, mint amilyenek és mégsem viseli el azt a tudatot, hogy bűnös; ez azután gyötrelmes állapotába hozza őt. Kishitű, nyomott, legszívesebben meghalna. Nem bízik magában, de Istenben sem bízik és a jó emberekben sem. Keserű szemrehányásokat tesz önmagának, Istennek és a környező világnak; világfájdalma életuntsággá fokozódik.

A melankolikus gondolatban és érzésben állandóan eszményesített énje körül forog, éspedig vagy azért, mert fél, hogy folt eshet rajta, megaláztatás érheti, vagy kishitűségéből, féltékenységéből, mert úgy érzi, hogy máris sérelem esett rajta; ezért legjobban a magányban érzi magát. Ott eszményeibe burkolózhat és letört énjét újra felemelheti. Senkiben sem dül annyi, másokat orvul üldöző féltékenység, mint a melankolikus-kolerikus emberben.

A melankolikus megnehezíti, elkészeríti életét. Szíve tépett, vérző, s nem tud önmagán segíteni. A bizarrságig eltorzítja az önmagában, másokban és a világban felfedezett rosszat, elveszíti az emberekhez való kapcsolatát, nem találja meg életének sarkpontjait, s csak nehezen látja meg a túlvilágba vezető átmenetet.

Az emberi jóságba vetett hitével együtt elveszti Istenbe vetett hitét. Ha azután még túlérzékeny is, természetének szenvedélyes elemei felszabadulnak, elveszíti a kormányt, az iránytűt, elveszti önuralmát; az elérhetetlen ideálok hajszolásában felemészti minden idegeregét, hogy azután szellemi elborultságban, melankóliában fejezze be életét, s félelemtől-félelemig sodródjon a rögeszmék és kényszerképzetek tengerén; vagy pedig önmagában összeomlik a vulkán, a szellem abbahagyja a töprengést, s a földbe kapaszkodik: feltámadt benne az érzéki gyönyör vágya, a kapzsiság, az élvezet-hajhászás, az irigység, a bírálgatás. Az ilyen élvezetet hajhászó, fukar, iszákos, irigy emberek csak nehezen gyógyíthatók.

A melankolikus ember nagyon nehezen nevelhető. A meg nem nevelt melankolikus emberben rengeteg az alaptalan és túlzott félelem és féltékenység, sok benne a félreértett vallásosság, a beteges és túlérzékeny világfájdalom; a melankolikus ember legtöbbször magányos és ideges. Ezért van az, hogy a melankolikus vérmérsékletet rossznak érzik az emberek. Rejtélyes ellentmondások vannak benne és mégis, igen hasznossá nevelhető ha Isten szeretetének s a környező világ jóságának tudata felsugárzik benne. A hűvös kolerikus-melankolikus keverék könnyen válik becstelen, bujkáló jellemmé. A tüzes és túlérzékeny melankolikusnak csak egy választása van: vagy az életszentségig küzdi fel magát, vagy elakad a honnan és hová közötti habozásban, s így az életuntság vagy a hitetlenség feneketlen mélységébe zuhan. A melankolikus rejtély önmaga előtt. Szeretet nélkül nem lehet nevelni őt. Ennek az embertípusnak van szüksége a legtöbb szeretetre.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Második Kapisztrán

Várszerelmek ki ne hagyják Csókaköt. Fejér megye egyetlen megmaradt középkori várát. Csöndje alkonyi fényhullámokban Kölcsely Drégely-elmékét idézheti, de leginkább Nándorfehérvár füstjét. Kapisztrán bátorított ott szívet és kardot. Csókakötön meg a másik kapucinus, *Brindisi Szent Lőrinc*.

Személyes találkozások kövel, szurdokkal, a részben restaurált falakkal, egyéb részletekkel egyre elevebben hozzák fel az idősíkokat, melyeknek veszendőbe megy az értéke, ha a gondosság hiányzik, és zord enyészet veszi át hatalmát – mint Berzsényi mondaná morcos aggályal. A felejtés a legotrombább fegyver a nemzet életében.

A várnál mégis megnyugszik a vándor: az itteni történelem törmelékek közt hallgat még egy-két fejezetében, de már jól idézhető a múlt, amely a jelen egy pillanata, kezdete egy igaz születésnek. Csókaköt ebben az idősíkban áll, „szentek karéjában”, melynek középpontja az említett Lőrinc, a portugál, akit XXIII. János pápa a múlt században egyháztanítónak nyilvánított. A XVII. századi barát kiváló szellem volt, és az 1601. október 24-én lezajlott csókaköi vagy sárréti csata hőse – ékes retorikájával, bölcsességével, amikor a török előzőleg már törte Fehérvár falait. Fogoly török tisztet azt vallották, hogy Lőrinc barátot öt-hat méter magas termetűnek látták: kezében kereszttel bátorította a katonákat. A többszörös ellenséges túlerő elszokolt, és megnyílt Fehérvár „szabadság kapuja” is. Sűrűn emlegették a „szent tábornokot” – ahogyan nevezték Lőrincet. 1559. július 22-én született – eredeti nevén Giulio Cesare Russo, aki aztán mint olasz szerzetes a tridenti megújulás egyik fáradhatatlan munkása lett. Veronában – Shakespeare álom-városában – hívta fel valaki néhány éve a figyelmemet: a kapucinus Lőrinc itt lett novícius, örökfogadalmas, aki először a minoriták iskolájában kezdte. Rendi tanulmányait Padovában és Velencében végezte. Jártam Szent Antal városában, ahol 1956 magyar szabadságharcának emlékére az olaszok Szent István király plébániát és templomot építettek. A Mindszenty bíboros emléktáblájával megjelölt Úrhajlék a mártír főpap iránti kegyelet is. Különös időtalálkozás: 1456, 1601, 1956. A történelmileg értelmezett viszonyt Szent Ágoston idő-fogalmával fejezhetjük ki: „jelen múltból, jelen a jelenről és jelen a jövőről.” Mintha az időtlenség szellemben lehető jelét fejeznék ki a IV. századi püspök Vallomásában.

Lőrinc barát bejárta Európát – gyalog. Beszélték, úgy olvasta a Bibliát, mintha tegnap írták volna, úgy szerette, mint más a menyasszonyát. Bámulták a memóriáját, bölcsességét: héberül kiválóan tudott (és még tíz nyelven), amit elolvasott, nem felejtette el. A kortársai megjegyezték: ha valamely oknál fogva a Biblia megsemmisül, Lőrinc barát fejében megvan az egész. A kor humanista szellemiségében jelen volt a szabadgondolkodás, és ahogy mindig, egysúlyt bontott. Barátjáról, a velencei egyetemen, Paolo Sarpi testvéréről följegyezték: ha jeles tehetségét a természettudománynak szenteli, ma is beszél róla a világ. De a világasság akkori homályos kategóriába tévedt, így kezdeti elhatározása Lőrincel, hogy a szerzetesi élet kemény reguláját példásan megvalósítja, Sarpinál csődöt mondott. Lőrinc megtartotta fogadalmát, a nyelvészeti stúdiumok, a kor gondolkodását megújító szándéka, szónoki tehetsége, közvetlen emberi magatartásában az alázatosság a „szent tábornok” csókaköi jelzőjét benső várak kapitányává minősítették... Csókakötönél a kutató-régész arról tudósított, hogy a várnak három szintje volt, vastag falakkal. Valóságában láthattam a rekonstruált ciszternát, amelyből a víz nem szivárgott el, mivel sárga agyaggal kifalazták. Csupa analógia mindez a benső várkastélyról, korunkban is. A pilótairó, Saint Exupery könyvében, a Citadellában írja, hogy álmában egy hegyre ment, s a tetején: „egyetlen súlyos fekete gömböt” fedezett fel – „az Isten volt. A változhatatlan és elronthatatlan (...) A patakzó esőtől fényes gránitömb kifürkészhetetlen maradt számomra (...) Jobb így, Uram, mondtam neki – Neked bizonyonnyal igazad van. Nem a Te fenséged dolga, hogy alávedd magad az én utasításaimnak.” A jóval korábbi katonatárs, Brindisi testvér nem ilyesfélével gondolhatott-e, amikor diplomáciai megbízatásokat teljesített, s cellájában magas rangú vezetők kerestek fel, tanácsokat kértek. Rendi generális volt, de nem töltötte el soha a rangkorság. Gyakran a konyhában mosogatott. Szembe kellett néznie kora valóságával, az ellentétek vallásban is jelentkező gyűlölködéseivel, de midig ez volt a véleménye: „Nem a kard, hanem a meggyőzés nyeri meg a szíveket.” A bölcsesség vezette, a diplomácia – fehér asztaloknál. Manapság hová lett a bölcsesség? Csak az önzés marad meg? Protestáns hívő, Andreas Gryphius, a költő írta 1636-ban. „Van még iszonytatóbb, mint a fegyver és a vér; a lélek üdve is a szennyözönbe fül.”

Előtte van Csókaköt várkapolnájának rekonstrukciós grafikája. Milyen kicsi, de milyen erős lehetett. Múltban a jövő – mondatom reformkori nagyjainkkal. Nagyságát a lélek várkastélyának nem a méretei adják.

Brindisi Lőrincet 1881-ben avatta szentté minden idők példás szociális pápája, XIII. Leó. Nevét 1959-ben vették fel a római kalendáriumba. Ezt írták róla méltatásul: „Az egész kereszténység örök hálára van kötelezve Lőrinc atya iránt.” Mindent apostoli szolgálatnak tekintett. Békesség-szerzésnek – Európa javára.

hírek ..... információk

Június 29-én indult a Szeged-Csanádi Egyházmegye első anya-lánya zarándoklata, melyen 10 lány és 9 anya indult Tihanyból a 112 km-es zarándoklatra. A hét nap alatt a csend, az anya-lánya beszélgetések, a korosztályonkénti találkozások, megosztások és a különböző imádságok váltották egymást, de helye volt a felszabadult nevetésnek, jókedvnek is. Gyönyörű tájakon át vezetett útjuk. Megjárták a völgyeket és a hegyeket, fizikai és lelki síkon egyaránt, míg végül megérkeztek céljukhoz a Pannonhalmi Főapátságához, ahol a bencés szerzetes közösség esti imaórájához kapcsolódva adhattak hálát az útért, a kitartásért, kapcsolataik mélyüléseért, hitük erősödéséért.

A Gál Ferenc Egyetem ismét lehetőséget kapott arra, hogy a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodájának július első hetében megszervezésre kerülő XXI. Egyházmegyei Nyári Táborában bemutakozzon Domaszék-Zöldfáson. A táborban az egyházmegye több településéről mintegy 60 fiatal vett részt 13 éves kortól egészen a frissen érettségizett diákokig. A táborban segítőként, csoportvezetőként évek óta aktívan közreműködnek „Gál Ferencesek”. Egy rövid beszámolót követően fényképekből és kisfilmekből készített zenés összeállítás megtekintése adott lehetőséget arra, hogy a táborozók betekintést nyerhessenek az Egyetem, különösen a Teológiai Kar életébe.

Idén ötödik alkalommal rendezte meg a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége a Szent László Focitornát. A Szent László ünnepéhez kapcsolódó esemény helyszíne a Szent Gellért Fórum tornaterme volt. A focitornán az egyházmegye területéről álltak össze csapatok 30 év feletti játékosokból, akik valamelyik plébánia vagy egyházi iskola közösségéhez tartoznak, nem igazolt játékosok. Az idei tornán öt csapat küzdött meg vándorkupaért: a szegedi Apafoci csapata, a Csorvási Szentek, a Gólvadászok SE Mórahalomról, a makói SZIGNUM és a szintén szegedi Szent Luigi Pártfogoltjai. A csapatokat kis- és nagy családtagok is biztatták a meccsek alatt. Barátságos hangulatú küzdelmek folytak a körmérkőzések során. A hagyományt folytatják, Szent László ünnepéhez kapcsolva jövőre is megrendezik a tornát.

Július 17-én, szerdán 19 órától Méhes Balázs orgonaművész hangversenyét hallgathatják meg az érdeklődők a Dómban. A belépés ingyenes, mindenkit szeretettel várnak. A koncert műsora és a sorozat további koncertjeinek időpontja a domorgona.hu honlapon tekinthető meg.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia nyáresti kulturális programjainak következő előadására július 18-án, csütörtökön 19 órakor kerül sor a plébánia nagytermében. Az est témája: Irtó jó mikrobák: biológiai védekezés a növénykórokozók és kártevők ellen. Előadó: Dr. Kredics László, az SZTE-TTK Mikrobiológiai Tanszék egyetemi docense.

Az alsóvárosi ferences templomban július 18-án, csütörtökön 18.45-kor Kálmán Zolt Tűzjelek c. oratóriumából hangoznak el versrészletek. Közreműködnek: Hajas Balázs kántor, ének, orgona, versbeszéd. Szűcs Sebestyén, ének, versbeszéd. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

A Szegedi Szabadtéri Játékok bármely előadására szóló jegy bemutatásával 15% kedvezménnyel vásárolható belépő a Szegedi Dóm Látogatóközpont népszerű programjára, a toronylátogatásra.

A Gál Ferenc Egyetem az alábbi pályázatokat hirdeti meg:

„GÁL FERENCES LESZEK!” ösztöndíjra pályázhatnak a GFE elsőéves hallgatói. A pályázat célja a hallgatók egyetemi tanulmányainak elkezdése, beilleszkedésük támogatása, valamint a kredit-előrehaladásuk ösztönzése. Teljeskörű tájékoztatás az egyetem honlapján érhető el.

„Nemzet Fiatal Tehetségeiért Ösztöndíj”-ra pályázhatnak a 18 és 30 év közötti fiatalok. A pályázat célja a kiemelkedően tehetséges fiatalok egyedi fejlesztésének ösztönzése, helyi, közösségjavító terveik megvalósításához kínált lehetőség, ösztöndíj-támogatás formájában. A pályázaton legalább 300.000 Ft, illetve legfeljebb 1.000.000 Ft vissza nem térítendő támogatás igényelhető. Az elektronikus úton benyújtott pályázatok beküldési határideje: 2024. július 31., 23:59 óra. Részletek az Egyetem honlapján olvashatók.

Megjelent a Toronyirány magazin idei harmadik száma, mely az egyházmegye területén minden templomban és egyházi intézményben ingyen kapható. A sok érdekes cikk, rovat közt betekinthetünk Ferenc pápának a béke előmozdítása érdekében tett felszólalásaiba, megismerhetjük az egyházmegye jubiláns atyjait, valamint bemutatkozik a Szent Gellért Szeminárium végzett, a június 15-én pappá szentelt Gáll Szabolcs atya is. A kiadvány továbbá bemutatja azt az óföldéaki erődtemplomot, melyben a térségben ritkaságnak számító, középkori szárnyas oltár kapott helyet, és ahol Harangozó Imre néprajzkutató beszámolója alapján a kegyelem munkálkodik. A lapban az ÁGOTA Közösség a mintegy ötezer gyermek részére szervezett gyermeknapjáról, és a gyermekvédelmi gondozásban élő fiatalok számára rendezett Kárpát-medencei labdarúgóturnájáról számol be.

A Belvárosi Plébániai Hivatal július és augusztus hónapokban csak hétfőn és pénteken 8-tól 12 óráig, valamint szerdán 14-től 16 óráig tart nyitva. A plébánia papjai - amennyiben hívják őket - szívesen meglátogatják a gyónni és áldozni kívánó ágyhoz kötött betegeket, illetve az elsöpéntekes betegeket. A klinikákon fekvő hozzátartozókhoz is bármikor hívhatók a lelkipásztorok, ha a beteg azt kéri. Az igények a plébánia honlapján szereplő telefonszámon jelezhetők.

A nagyszülők és idősek negyedik világnapját ünnepeljük július 4. vasárnapján, július 28-án. Ferenc pápa üzenete a világnap alkalmából: „Ne hagyj el öregkoromban” (vö. Zsolt 71,9). Az ünnepel a pápa szeretné felhívni a figyelmet a nagyszülők és az idősek megbecsülésére, szerepük átértékelésére, hiszen manapság gyakran a családok, valamint a civil- és egyházi közösségek peremére szorulnak.

A Boldogasszony Iskolánövérkek által fenntartott szegedi Karolina Katolikus Egyetemi Szakkollégium várja olyan egyetemista lányok jelentkezését, akik családias közösség tagjai szeretnének lenni, fontos számukra a hitük gyakorlása és megélése, és szívesen részt vennének közösségi és lelki programokon is. Jelentkezési határidő: július 31. További információk: karolinaszakkoli.weebly.com

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.